

24

ชูชาค่อยๆ เอื้อมมืออันสั่นเทาของตัวไปจับมือของจงซอ เขามอง
ใบหน้าที่คุณเคยเหลือแสนเหมือนไม่อยากจะเชื่อสายตา

จงซอยังไม่ตาย... เธอยังไม่จากเขาไปไหนจริงๆ นะเธอ...

"หนูคือจงซอจริงๆ เธอ"

"พ่อคะ..." จงซอเข้าสวมกอดชายชราตรงหน้าเป็นการยืนยัน ทั้งสอง
พ่อลูกกอดกันแน่นแนบแน่นเพื่อซึมซับช่วงเวลาที่ขาดหายไป

"ฉันบอกแล้วว่าคุณคิมจีชูอาจจะเป็นหนูของซอจริงๆ ก็ได้" มีราที่ยืน
แสวงทำหน้าที่ต้นตอใจอยู่ข้างๆ ซอฮยอนเปรยขึ้นอย่างแนบเนียน หลอนเล่น
ละครได้เก่งจนไม่มีใครนึกผิดสังเกตเลยแม้แต่บ่อย

"จงซอ บ้าขอโทษจริงๆ นะ บ้าคิดว่าหนู..." ซอฮยอนเอ่ยอย่างรู้สึก
ผิดจับใจ แต่จงซอรีบเอ่ย

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณบ้า พี่ของจูก็จำหนูไม่ได้เหมือนกัน"

"ก็ใครขึ้นกรานว่าตัวเองไม่ใช่จงซอก่อนล่ะ" ซอจูแหวะยิ้มๆ ขณะที่
มีรารีบถลาเข้าไปหาจงซออย่างทันท่วงทีพลงร้องห่มร้องให้

"หนูจงซอ!"

จงขอตกตะลึงกับอ้อมกอดของมีราที่โอบรัดตัวเองเหมือนรักใคร่เสีย
เต็มประดา เธอรีบสลัดตัวออกอย่างรังเกียจ หากยังไม่ทันเอ่ยแย้งอะไร ยูรีก็
วิ่งลงบันไดมาจากชั้นสองพร้อมกับกระเป๋าสีผ้าใบโต

"หนูต้องไปแล้วล่ะค่ะ!"

"ลูกจะทำอะไรนะยูรี!" มีารีบถลาเข้าไปหาลูกสาวที่ร้องไห้จนตาบวม

"ลูกไม่ดีใจเธอที่พี่จงขอกลับมาอยู่กับเรา"

"หนูดีใจค่ะ แต่จะให้หนูทำยังไงล่ะคะ" ยูรีทรุดตัวลงไปนั่งกับพื้นแล้ว
ตัดพ้อท่ามกลางความตกอกตกใจของทุกคน มีเพียงจงขอคนเดียวเท่านั้นที่
มองสองแม่ลูกทะเลาะไปรุ่งถึงเนื้อแท้ข้างใน

"ลูกหมายความว่ายังไง"

"พี่ของจูคะ ถึงฉันจะชอบพี่มากแค่ไหน แต่ฉันก็ไม่ใช่ว่าพี่จงขอ ตอนนี
พี่จงขอก็กลับมาแล้ว มันคงจะดีกว่าถ้าฉันไปจากที่นี่ ฉันจะอยู่ในฐานะอะไร
ล่ะคะ ฉันแทนที่พี่จงขอได้อย่างนั้นหรือ" ยูรีตัดพ้อของจูทั้งหน้าตา

"ยูรี!" ของจูเอ่ยห้ามดูๆ เมื่อเห็นอีกฝ่ายเหมือนจะเสียสติไปแล้ว เขา
ไม่ยอมให้คำพูดของยูรีทำร้ายความรู้สึกของจงขอด้วย

"ทำเหมือนกับว่าเราไม่เคยพูดเรื่องงานหมั้นเถอะค่ะ" ยูรีก็ดริมีปาก
แล้วลุกขึ้นเดินหนีทุกคนพร้อมกับกระเป๋าสีผ้า แต่ขอฮยอนรีบเข้าไปคว้าตัว
ไว้ด้วยความตกใจ

"หนูยูรี!"

"หนูได้รับโทรศัพท์จากผู้ชายที่เคยอยู่กับพี่จงขอ หลังจากอยู่ด้วยกัน
มาห้าปี อยู่ๆ เขาก็ส่งพี่จงขอกลับมาบ้าน เขาบอกให้หนูตัดใจจากพี่ของจู
ซะ ไม่งั้นเขาจะไม่เอาหนูไว้แน่ หนูกลัวค่ะ... กลัวผู้ชายคนนั้นแล้วก็กลัวพี่จงขอ
ด้วย" ยูรีจึงใจพูดเรื่องแห้วขึ้นมาเพื่อทำให้ภาพพจน์ของจงขอฉาวโฉ่

"ผู้ชายที่หนูหมั้นด้วย... นี่หนูอยู่กินกับเขาหรือจ๊ะ" มีราแสวงงตีสีหน้า
ตกใจ

"พอซะทีเถอะ หยุดพูดได้แล้ว!" จงขอตะคอกออกมาอย่างสุดกลั่นกับ
การเล่นละครของสองแม่ลูก

"จะให้ฉันหยุดได้อย่างไร ตอนนี้พี่ก็ได้ทุกอย่างกลับคืนแล้วนี่ แต่ฉันต้อง

เสียทุกอย่างไปนะ! ฉันไม่อยากทุกข์ทรมานอย่างนี้อีกแล้ว" ยูรีโวยวาย

"หนูจคงซอจ๊ะ หนูก็รู้ว่ายูรีกับซอจูกำลังจะหมั้นกันอยู่แล้ว หนูคงเข้าใจ
ไข่ม้อย" ซอชยอนเอ่ยถามอย่างลำบากใจไม่น้อย ยิ่งเมื่อเห็นอีกฝ่ายน้ำตาไหล
พรากด้วยความเสียใจ หล่อนก็ยังรู้สึกผิดหนักขึ้น

"ถ้าอย่างนั้นหนูไปเองก็ได้ค่ะ!" จอซอกัดฟันบอกทุกคน

"ไม่ได้นะ! ลูกจะไปไหนไม่ได้" ซุซาเอ่ยห้ามทันที มีรารีบถือโอกาสพูด
ลอยๆ เหมือนไร้เดียงสา

"หนูคงรักผู้ชายคนนั้นมากสินะ"

"ผมจะหมั้นครับ" อยู่ๆ ซอจูกที่เงิบมานานก็โพล่งขึ้นเหมือนต้องการ
ตัดบท ความจริงเขาไม่อยากได้ยินเรื่องของผู้ชายที่จอซออยู่ด้วยให้เจ็บปวด
หัวใจอีกแล้ว คำพูดของเขาก่อให้เกิดความเงิบขึ้นทั่วบ้าน โดยเฉพาะหัวใจของ
จอซอที่รู้สึกเงิบงันขึ้นมาน่าประหลาด

"วันนี้เป็นวันที่จอซอเพิ่งจะได้กลับบ้านหลังจากหายไปห้าปี... ให้เธอ
ได้พักผ่อนเถอะนะครับ เธอคงเหนื่อยมากแล้ว" ซอจูกุขอร้องทุกคนแล้วหันไป
ยิ้มให้จอซออย่างอ่อนโยน

"อย่าคิดอะไรมากเกินไป พักผ่อนซะเถอะ" ซอจูกุพูดจบก็หันไปโค้งลา
ทุกคน เขาเดินออกจากบ้านโดยมียูรีวิ่งตามไปติดๆ

จอซอสบตากับมีราที่มองมาอย่างเจ้าเล่ห์และยิ้มเหมือนสนใจ

"พี่ซอจูกะ!" ยูรีวิ่งตามไปกอดซอจูกไว้ทางด้านหลังด้วยความซาบซึ้ง
ไม่อยากจะทำเชื่อเลยว่าแผนการแกัดหนีออกจากบ้านของเธอกับแม่จะได้ผลจน
ทำให้ซอจูกยอมหมั้นด้วยง่าย ๆ แบบนี้

"ขอบคุณมากนะคะ พี่เข้าใจความรู้สึกของฉันไข่ม้อย"

"ทำดี ๆ กับจอซอหน่อยนะ" ซอจูกุเพียงแค่ว่าพูดเรียบๆ ถึงผู้หญิงอีกคน
แต่เพราะอีกฝ่ายกำลังหัวใจสิงโลดจึงรับปากอย่างไม่อึดอัด

"คะ พี่ก็รู้ว่าฉันมีแต่พี่คนเดียวเท่านั้น"

"ฉันกลับก่อนนะ" ซอจูกุสละตัวยูรีออกอย่างสุภาพแล้วเดินออกจากบ้าน
ไป

รถของซอจูกุค่อยๆ เคลื่อนออกจากบ้านหลังใหญ่อย่างเคร่งครัดและ

เจ็บปวด...

ซูซาพาจองขอเข้าไปในห้องนอนเก่าของแพทริเซียแล้วจัดการตบฝุ่นที่ติดค้างอยู่ตามเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ อย่างกระตือรือร้นเป็นพิเศษ

"ลูกโตขึ้นมากแล้ว คงไม่ค่อยสะดวกเท่าไรหรอกถ้าต้องแชร์ห้องกับยูรี พ่อว่าลูกอยู่ห้องนี้ดีกว่านะ ฝุ่นเยอะจังเลย พู้งี้เราคงต้องทำความสะอาดกันหน่อยแล้วล่ะ"

"ฉันรู้แล้วล่ะคะ หนูจองซอคงจะเหนื่อยมากแล้ว คุณเองก็ลงไปพักผ่อนข้างล่างดีกว่านะคะ เดี่ยวฉันช่วยหนูจองซอจัดอะไรนิดหน่อยแล้วจะตามลงไป"

มีรารีบสอดชั้นแล้วดันซูซาออกจากห้อง ชายชราจึงเข้าไปสวมกอดลูกสาวด้วยความรักก่อนออกจากห้องไปอย่างไม่เอะใจ พอเขาพ้นห้องไปยังไม่ทันไร มีราก็คว้าไหล่จองซอให้นั่งลงบนเตียงแล้วแหวใส่ทันที

"ทำไมเธอไม่พูดถึงเจ้าแพทริเซียเลย" เมื่อเห็นอีกฝ่ายเพียงแค่อึ้งตามองอย่างเกลียดชังหลอนก็ยิ้มเยาะ

"ก็ดี... พูดไปก็ไม่ทำอะไรดีขึ้นมาหรอก ฉันขอเตือนไว้เลยนะ อย่าคิดแย่งของจูไปจากยูรี"

"ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่ใช่ฮันจองซอคนเก่าอีกต่อไปแล้ว คราวนี้คำพูดของคุณไม่ได้ผลหรอก" จองซอจ้องตอบอย่างไม่เกรงกลัว แต่อีกฝ่ายก็ไม่สะอึดสะเทือนแม้แต่น้อยเช่นกัน

"มันคงไม่จ่ายอย่างนั้นหรอกนะ ถ้าทุกอย่างมันง่ายอย่างที่เธอคิด ชีวิตก็ไม่สนุกนะสิ"

"คุณคิดว่าเรื่องอย่างนี้มันสนุกนักหรือ"

"สนุกออก เธอว่าไม่สนุกหรือ" มีราถามกลับหน้าตาเฉยเหมือนต้องการยั่วประสาท

"พูดจบแล้วก็เชิญออกไปซะ" จองซอพยายามทำใจเย็นกับท่าทีของแม่เลี้ยง

"ก็ได้ วันนี้เธอคงเหนื่อยน่าดู อยู่ๆ ก็ได้ทุกอย่างคืนมาปุบปับ พักผ่อนซะเถอะ" มีรายิ้มเหยียดแล้วทำท่าจะเดินออกจากห้อง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเดิน

ไปหยิบหมอนและผ้าห่มออกมาจากตู้เสื้อผ้าข้างใส่หัวของจางซอเต็มแรง

"ระหว่างนอนก็ค่อยๆ คิดไปนะ แล้วก็ใส่หัวไปซะ ก่อนที่ฉันจะไล่เธอออกเอง!" มีรากระแทกเท้าเดินออกไปจากห้องด้วยความสะใจ ก่อนจะแสสร้งทำเป็นออดอ้อนขอเลาะสามี่ว่าตัวเองดีใจแค่ไหนที่จางซอลับมาบ้าน

จางซอยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ปากของหญิงสาวเม้มแน่นด้วยความอึดอันเมื่อถูกกระทำแบบนี้ แต่เมื่อมองไปรอบๆ ห้องที่เฟอร์นิเจอร์ทุกอย่างถูกคลุมด้วยผ้าขาวโพลน เธอก็ลุกขึ้นไปเปิดม่านออก ภาพวาดเก่าๆ ของแทฮวาทำให้ภาพในความทรงจำวนกลับมาอีกที

ไม่รู้ว่่าป่านนี้พี่แทฮวาจะเป็นยังไงบ้างแล้ว...

จางซอหยิบโทรทัศน์มือถือขึ้นมาเปิดออก เธอจับไปไม่ถึงแจ็กนั้นอย่างเศร้าๆ จางซอหยิบกระดาษออกมาเขียนอะไรบางอย่างแล้วพับเป็นจรวดก่อนจะเดินไปที่ระเบียงนอกห้อง

จรวดกระดาษปลิวว่อนไปยังหน้าบ้านในคืนอันเงียบสงัดนั้น...

แทฮวาที่ยืนอยู่ในมุมมืดหน้าบ้านหยิบกระดาษใบนั้นออกมาอ่าน แล้วน้ำตาของเขาก็ต้องไหลรินอย่างเจ็บปวด

'ฉันจะมีความสุข... พี่แทฮวาก็ต้องมีความสุขเหมือนกันนะ...'

ซองจูรีบไปที่บ้านของจางซอตั้งแต่เช้าตรู่ เขาไม่เคยรู้สึกกระตือรือร้นกับการไปทำงานตอนเช้ามากเท่าวันนี้มาก่อนเลย แม้กระทั่งมีราเองก็ยังอดแปลกใจไม่ได้

"หนูของจู ทำไมมาแต่เช้าเลยล่ะจ๊ะ"

"ผมอยากไปทำงานด้วยกันนะครับ" เขาตอบยิ้มๆ เป็นเวลาเดียวกับที่ยูริรีบวิ่งเข้าไปควงแขนของจูด้วยความตื่นเต้น

"พี่ของจู!"

"หลับสบายมั๊ย" ของจูกลับถามคนที่เพิ่งลงบันไดมาแทน จางซอพยักหน้าช้าๆ และยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน

"สายแล้วล่ะค่ะพี่ของจู เรายังไปกันดีกว่า" ยูริรีบสอดขึ้นด้วยความริษยา

"เธอลับไปทำงานได้มั๊ย" ของจูไม่สนท่าทีของยูริ เขาถามจางซอ

ยิ้มๆ ขณะที่คุณถามมีสีหน้าประหลาดใจ

"แต่พี่จ๋องขอยื่นจดหมายลาออกไปแล้วนี่คะ"

"ผลตอบรับของผ้าพันคอนั้นดีมาก ฉันอยากจ้างเขาให้กลับมาทำงานใหม่แล้วละ จริงๆ แล้วฉันไม่มีเงินจ่ายค่าสัญญาใหม่ด้วย"

จ๋องขอหัวเราะออกมาเบาๆ กับท่าทีล้อเล่นของเขา แต่ดูเหมือนมีราและยูรีจะไม่นึกตลกด้วย

"แล้วจะเอาอย่างไรดีละจ๊ะเนี่ย ท่านศาสตราจารย์อยากจะให้หนูจ๋องขอพักผ่อนอยู่บ้านเฉยๆ ชะด้วย" มีราแทรกขึ้น "เมื่อได้ยินดังนั้นจ๋องขอก็ค้ำันทันที"

"หนูจะไปทำงานคะ" จ๋องขอจ้องตาแม่เลี้ยงอย่างไม่เกรงกลัว มีราได้แต่กัดฟันกรอดด้วยความเจ็บใจ และพอจ๋องขอจะขึ้นไปขึ้นรถพร้อมกับชองจู สองแม่ลูกก็รีบเข้าแทรกกลางทันที

"พี่ชองจูจะไปด้วยกันเถอะคะ" ยูรีเข้าไปคว้าแขนของชองจูอย่างถือสิทธิความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ มีรารีบสนับสนุน

"รถของยูรีไฟหน้าเสียล่ะจ๊ะ พาหนูยูรีไปด้วยคนแล้วกันนะจ๊ะ"

"ก็ได้ครับ" ชองจูตอบอย่างไม่มีทางเลือก เขาเดินไปเปิดประตูข้างที่นั่งคนขับ ยูรีรีบวิ่งเข้าไปนั่งทันที ขณะที่มีราแอบดิ่งตัวจ๋องขอไว้ไม่ให้ชองจูเห็น สุดท้ายจ๋องขอจึงต้องขึ้นนั่งที่เบาะหลังแทน

"บ๊ายบ๊ายอะไรหน่อยนะจ๊ะ ฝากดูแลยูรีดีๆ หน่อย หนูก็รู้ว่าตอนนี้ยูรีรู้สึกยังไง" มีราเข้าไปก้าจับชองจูก่อนที่เขาจะขึ้นรถ

"แล้วเจอกันนะครับ" ชองจูเลี้ยงที่จะตอบรับ เขาก้าวขึ้นรถแล้วขับออกไป แต่ดูเหมือนคนที่นั่งข้างๆ เขาตอนนี้จะกวนใจเขาเสียเหลือเกิน

"ได้เวลาที่พี่ต้องไปตัดผมแล้วไม่ใช่หรือคะ"

"ยังหรือ"

"แต่ยังไงพี่ก็ควรจะตัดได้แล้วนะคะ อีกไม่นานก็จะถึงวันหมั้นของเราแล้ว" ยูรีเอื้อมมือไปจะลูบผมของชองจูเพื่อประกาศความเป็นเจ้าของในตัวชายหนุ่มให้คนที่นั่งอยู่ทางเบาะหลังได้เห็น แต่ชองจูกลับเฉยหัวหนึ่โดยอัตโนมัติ จ๋องขอหันหน้ามองนอกหน้าต่างรถเหมือนไม่เห็น ขณะที่ยูรีเสียหน้าพูดอะไรไม่ออก ต้องรีบปรับอารมณ์และเปลี่ยนเรื่องคุย

"เราคงอธิบายเรื่องนี้ให้ที่ออฟฟิศเข้าใจได้ยาก เราเรียกพี่ของชอว่าคิม จีซูเหมือนเดิมเถอะนะคะ"

"เขาไม่ใช่คิมจีซู แต่คือฮันจองชอ ก่อนอื่นเราต้องคืนชื่อจริงให้เขาก่อน จากนั้นทุกอย่างที่เขาต้องเสียไป ผมจะค่อยๆ คินให้เขาทีละอย่าง..."

ของजूพูดเรียบๆ แต่น้ำเสียงของเขาแฝงไปด้วยความจริงจังอย่างเต็มเปี่ยม จนคนฟังรู้สึกประทับใจเหลือเกิน ทว่าผู้หญิงอีกคนกลับต้องนั่งกั๊กพันกรอดด้วยความริษยาเหลือจะทน

วันนั้นยูริจึงจำต้องบอกพนักงานในทีมของตัวเองให้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดใหม่

"สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตเป็นเรื่องของครอบครัว ฉะนั้นจะไม่ขออธิบายรายละเอียดเล็กๆ อะไรมากนัก ถึงแม้ว่ามันจะลำบากใจสำหรับทุกคนไปหน่อย แต่ฉันก็ขอให้ทุกคนเข้าใจตามนี้ด้วย"

"ฉันคือฮันจองชอค่ะ พร้อมจะร่วมงานกับพวกคุณทุกคนอีกครั้ง" เมื่อจองชอแนะนำตัวเองจบ เสียงปรบมือจากเพื่อนร่วมงานก็ดังกึกก้องขึ้นทั่วห้องประชุม พร้อมกับคำถามมากมายตามประสาของคนชอบสอดรู้ ยูริทนคูลอยู่ไม่ได้ที่จองชอได้รับความสนใจขนาดนั้นจึงเดินเลี้ยวออกจากห้องไปอย่างเจ็บใจ

"ถ้าอย่างนั้นนามสกุลจริงของเธอก็คือฮันเธอ" แจฮีถามอย่างตื่นเต้นเมื่อถึงเวลามือเที่ยง หญิงสาวตักกับข้าวใส่จาน แต่ปากยังพริ้วถามแต่คำถามโน้นคำถามนี้ไม่หยุด

"ใช่แล้ว จองชอ ฉันคือฮันจองชอ" จองชอตอบซ้ำๆ อาการเหวอสนิทของเพื่อน

"ฉันว่าแล้วเสียว เธอน่าจะดูเหมือนพวกลูกคนรวยจะตาย เรื่องนี้ชื่อคจริงๆ นะเนี่ย" จองชอหัวเราะก่อนจะตักกับข้าวใส่จานตัวเองบ้าง แต่แล้วของजूก็เบียดกระแจะแทรกกลางเธอกับแจฮี เขาคักกับข้าวตรงหน้าใส่จานตัวเองอย่างงกๆ เงินๆ ท่ามกลางความแปลกประหลาดใจของแจฮี

"พี่ของजू ทำไมพี่มาทานข้าวในนี้ล่ะ" จองชอถามงงๆ ท่านประธานแห่ง

ไกลบอลกรู๊ปไม่ควรมากินข้าวในแคนทีนสำหรับพนักงานระดับล่างอย่างนี้เลย

"ฉันจะกินที่นี่แหละ" ของจูตอบยิ้มๆ

จงจอมองท่าทางงกๆ เงินๆ เดี่ยวลืมหีบซ่อนซ่อน แก้วน้ำของของจู แล้ววอมยิ้มอย่างเอ็นดู ขณะที่พนักงานทุกคนในแคนทีนต่างนั่งมองกันตาค้าง เมื่อเห็นท่านประธานบริษัทนั่งลงตรงข้ามกับจงขออย่างไม่มีถือ

"เธอชอบถั่งอกไม่ใช่หรือ" ของจูคืบถั่งอกใส่จานของจงขออย่างใจดี ทุกคนได้แต่นั่งนิ่งกันเป็นแถว ในหัวมีแต่คำถามว่าแล้วคู้หมั้นของท่านประธานเอาไปเก็บไว้ที่ไหน แต่พอของจูหันมอง ทุกคนก็หลบตากันถ่วงหน้า เขาหัวเราะออกมาเบาๆ ด้วยความขบขัน

อีกหน่อยทุกคนก็คงจะชินไปเอง!

ยูรีเข้ามาในแคนทีนตามที่พนักงานสาวคนหนึ่งบอก เมื่อเห็นภาพตรงหน้า หัวใจของเธอก็เจ็บจี๊ดขึ้นมาทันที ยูรีรีบปรับสีหน้าแล้วเดินเข้าไปหาของจูทางด้านหลังด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

"พี่ของจูคะ"

"อ้าว เธอเองหรือ ถ้ายังไม่ได้กินอะไรก็มากินด้วยกันสิ" ของจูชวน ขณะที่ทุกคนในแคนทีนต่างตั้งหน้าตั้งตารอดูฉากอันน่าสนุกนี้กันอย่างใจจดใจจ่อ

"ไม่เป็นไรหรอกคะ วันนี้เราไปเตรียมเรื่องงานหมั้นกันดีมีัยคะ พี่พอมีเวลาว่างหรือเปล่า"

"เตรียมงานหมั้นหรือ... งั้นฉันก็ต้องไปสินะ ถ้าฉันก็ตามใจเธอเถอะ" ของจูตอบอย่างไม่มีทางเลือก เขาเหลือบมองจงขอที่สีหน้าจืดเจื่อนไปนิด

"พี่จงขอ ไปด้วยกันมีัย" ยูรีแกล้งถามอย่างมีน้ำใจ

"ไม่ละ เธอไปเถอะ"

"น่าจะไปด้วยกันนะ" ยูรีกิดพันพุด "หรือว่ามีอะไรกังวลใจพี่เธอคะ"

"ไม่มีนี่" จงขอพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกที่แท้จริง

"ถ้าฉันก็ไปด้วยกันสิ" คราวนี้ของจูเป็นฝ่ายออกปากชวนเอง เขายิ้มให้ จงขออย่างอ่อนโยน ซึ่งรอยยิ้มนั้นเองที่ทำให้จงขอไม่อาจปฏิเสธได้...

"พี่ของจู ชุดนี้เป็นไงบ้างคะ" ยูรีในชุดราตรีสีขาวรัดรูปปักเลื่อมทั้ง

ตัว ท่อนบนเป็นผ้าสีทึบเผยให้เห็นลำคอระหงและเนินอกขาวเนียนดูงามสง่า หากว่าที่เจ้าป่าวกลับเพียงแค่งายหน้าขึ้นมองแล้วบอกเรียบๆ

"ก็สวยดี"

"พี่ก็ชมทุกตัวเลย อย่างนี้ฉันก็เลือกไม่ได้สักทีนะสิ" ยูรีแก้งบ่นกระเจ้า กระงอด ก่อนจะถามจองซอที่นั่งอ่านแมกกาซีนอยู่ใกล้ๆ ของจુ

"พี่จองซอล่ะ พี่ว่าชุดนี้สวยมั๊ย"

"อืม ก็สวยดี" จองซอตอบเรียบๆ ช้อนความเจ็บปวดเอาไว้ในใจ ยูรีรู้สึกสนใจแล้วจึงหมუნตัวกลับไปเลือกชุดใหม่ ทั้งของจुให้อยู่กับจองซอตามลำพัง

จองซอรู้สึกอึดอัดกับสายตาของจુภายใต้แว่นกันแดดสีเทาที่เขาสวมอยู่เหลือเกิน เธอไม่รู้ว่าจะภายใต้แว่นนั้นดวงตาของเขากำลังจับจ้องอยู่ที่เธออย่างที่กำลังรู้สึกอยู่หรือเปล่า จองซอผละลุกไปยืนที่ระเบียงเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ แต่หนีเขาได้ไม่ทันไร ของจुก็ตามเธอออกไปพร้อมกับชุดราตรีสีขาวชุดหนึ่ง

"เธอว่าชุดนี้เป็นยังไง" เขาถามความเห็นของจองซอ

"ถ้ายูรีใส่ก็คงสวยแหละค่ะ"

"ไม่ใช่ ฉันหมายถึงเธอต่างหาก เธอจำเป็นต้องมีชุดใส่ออกงานนะ" ของจुลากตัวจองซอไปที่ห้องแต่งตัวแล้วดูนหลังหญิงสาวอย่างเอาแต่ใจ ไม่สนใจที่แข็งขึ้นของอีกฝ่าย เขายังกำชับให้พนักงานในร้านช่วยจับจองซอลองชุดนั้นอีกด้วย ไม่นานนักยูรีก็กลับออกมาในชุดเดิม

"พี่ของจुคะ ฉันว่าฉันจะเลือกชุดนี้แหละค่ะ" ยูรีบอกหน้าตายิ้มแย้ม แต่รอยยิ้มนั้นก็ต้องมลายหายไปทันทีเมื่อพนักงานพาจองซอในชุดราตรีสีขาวเปิดไหล่ออกมาจากห้องลองเสื้อ

"สวยมากเลยนะคะ" พนักงานชมอย่างจริงใจ ยามนี้จองซอเหมือนกับนางฟ้าแสนบริสุทธิ์ไม่มีผิด

"ฉันใส่ชุดพวกนี้ไม่สวยหรอกว่า" จองซอบ่นกับของจुอย่างไม่ค่อยพอใจนัก

"แต่ฉันชอบนี่" ของจुบอกอย่างเอาแต่ใจ

"มันก็สวยหรอกว่า แต่มันไม่หุไปหน่อยหรอ" ยูรีออกความเห็น เธอ

มองจองซออย่างเหยียดๆ ไม่อยากให้อองซอเด่นกว่าเธอในงานหมั้นอันแสน
สำคัญนั้น

"ฉันจะไปเปลี่ยน" จองซอทำท่าจะหันหลังกลับ แต่ของจูรีบบอก

"ฉันว่าสวยแล้วนะ" พุดจบเขาก็จัดแจงหันไปบอกพนักงานให้คิดเงิน
ทันที ก่อนจะพาสองสาวไปที่ร้านรองเท้าต่อไป

"คุณนี่เป็นไง" ของจูยื่นรองเท้าส้นสูงสีเนื้อรัดส้นให้ยูริดู หากหญิงสาว
กลับส่ายหน้าแล้วบอก

"แบบนี้ไม่เหมาะกับฉันหรอกค่ะ"

"งั้นเหรอ" ของจูเดินผละจากยูริที่กำลังเลือกกรองเท้าเพลินอยู่ไปหา
จองซอที่นั่งอยู่อีกมุมหนึ่งของร้าน

"ลองใส่ดูซิ" เขาสั่ง

"ฉันไม่อยากได้หรอกค่ะ" จองซอปฏิเสธอย่างไม่สนใจ ไม่เข้าใจเลยว่า
ของจูจะมาอะไรกับเธอนักหนา ชุตราตรีนั้นก็หนิ่งแล้ว คนที่จะหมั้นไม่ใช่เธอ
สักหน่อย ทำให้ไม่ต้องมาทำให้เธอสับสนแบบนี้ด้วย!

"อยากให้ฉันสวมให้หรือไง" ของจูจับเท้าของจองซอขึ้นมาถอดรองเท้า
คู่เดิมออกอย่างเอาแต่ใจ

"ทำไมพืถึงทำอย่างนี้ล่ะ!" จองซอบัดปายเป็นพัลวัน

"ก็เธอบังคับให้ฉันต้องทำอย่างนี้เองนี่"

"ก็ได้ๆ ฉันใส่เองก็ได้" เธอกล้วยูริมาเห็นเข้าจึงต้องยอมแพ้

"เท้าเธอนี้ใหญ่ขึ้นกว่าเก่านิดหน่อยนะ ฮันจองซอ ลองสวมอีกข้างด้วยสิ"
ของจูจับเท้าอีกข้างของจองซอขึ้นมาจะสวมให้ จองซอจึงต้องยื้อยุดคุดกระซากับ
ของจูอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งเสียงเสียงหนึ่งดังขึ้นชัดเจน

"พี่ของจูคะ! พี่ของจู คุณนี่เป็นยังไงบ้างคะ" ยูริยื่นหน้ามาถามของจู
ในมือถือรองเท้าส้นสูงลายพริ้วขึ้นชู เธอไม่เห็นท่าที่แปลกไปของทั้งคู่ เพราะ
ตอนนี้จองซอและของจูเพียงแค่นั่งเคียงข้างกันเฉยๆ เท่านั้น

"อืม ก็ดี" เขาตอบสั้นๆ

"ลายไปหรือไงนะ" ยูริเห็นท่าทางของของจูแล้วปนกับตัวเอง ก่อนจะ
ผลุบหน้าหายไปแล้วเลือกกรองเท้าคู่อื่นต่อ